

ת"פ 47492/11/16 - מדינת ישראל נגד נ ר

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 47492-11-16 מדינת ישראל נ' ר
בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם נ ר

הכרעת דין

הנאשם עומד לדין בגין ביצוע מעשה מגונה בניגוד לסעיף 348 (ג') בחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 7.11.16, בסמוך לשעה 7:00, נסע הנאשם בקו אוטובוס שהיה עמוס בנוסעים ובו גם המתלוננת וחברתה. במהלך הנסיעה, תפס הנאשם את חזה השמאלי של המתלוננת פעמיים ומישש אותו, תוך שהמתלוננת מסיטה את ידו ומנסה לזוז ממנו. בהמשך, ביקש הנאשם מהמתלוננת כי תתקרב אליו ואז נגע בבטנה וברגלה, תוך שהוא מנסה להגיע לאיבר מינה.

בתשובתו לאישום, אישר הנאשם כי נסע במועד המצוין בקו האוטובוס, אשר היה עמוס בנוסעים. הוא טען כי ייתכן שהמתלוננת עמדה לידו וכי ייתכן שעקב העומס ובלימת הנהג, נפל על המתלוננת או נגע בה, אולם לא באופן המתואר בכתב האישום.

לאחר שבחנתי את מכלול הראיות שהובאו בפניי, ובכלל זה את עדויות העדים העיקריים - המתלוננת והנאשם, מצאתי כי לא הוכחה אשמת הנאשם במידה הנדרשת בהליך פלילי, ולפיכך מזוכה הנאשם בדין.

ייתכן ונאמר כי לאירוע המתואר גופו לא היו עדי ראיה, ולפיכך בכל הנוגע לסוגיית המחלוקת העיקרית - טיב המגע וכוונת הנאשם, אין ראיות למעט עדויות המתלוננת והנאשם. עדי התביעה הנוספים נסעו אמנם באוטובוס בסמוך לשניים, ואולם לא ראו את המעשה המתואר אלא את תגובת המתלוננת לאחר מעשה.

עוד ייתכן ונאמר כי לאחר שבחנתי את טיב עדותם של הנאשם והמתלוננת, והתנהלותם בפניי, התרשמתי כי בכל הנוגע לאישיותם ומאפייניהם קיימים קשיים מסויימים, אשר לא הובהרו במלואם, ואשר מקשים על הסתמכות מלאה על דבריהם, ועל השתת מסקנות ברף הנדרש בפלילים.

המתלוננת, בת 20, העידה כי נסעה במועד האמור לעבודתה יחד עם חברתה המתגוררת עימה. היא העידה כי האוטובוס היה מלא באנשים, והנאשם עמד מולה בצמוד אליה. לדבריה, החל הנאשם לגעת בגופה, ועשה כן מספר פעמים אף שהזיזה את ידו. היא הדגימה כי הנאשם נגע באזור המפשעה ובאזור החזה שלה, כך לדבריה 3 פעמים (ע' 9 ש' 20-23). היא תיארה את המגע כנגיעה בחזה ובהמשך הורדת היד למטה. משזזה הצידה, אמר לה להתקרב אליו והיא השיבה לו שאין מקום. בשלב מסוים אחזה בידו והזיזה אותה ממנה.

המתלוננת העידה כי נבהלה, נסוגה לאחור וניסתה לסמן לחברתה באמצעות העיניים והידיים שתיקרב אליה. משהבין הנאשם כי היא מתרחקת ממנו, הרים את הטלפון בידו ועשה את עצמו, לדבריה, משוחח בטלפון.

משהתקרבה אליה חברתה, החלה לבכות וסיפרה לה שהנאשם נגע בגופה. בתגובה החלה החברה לצעוק על הנאשם, ומשלא ענה לה הנאשם, אמרה לו כי השתיים יפנו למשטרה והן ירדו מהאוטובוס, לפני התחנה בה היו אמורות לרדת למקום עבודתן.

כאמור, התרשמתי כי קשה להשתית מסקנות בהתבסס על עדות המתלוננת, אשר התקשתה למסור פרטים שונים הנוגעים לאירוע, עליהם נשאלה. כך, משנשאלה מתי קרה האירוע, השיבה כי אינה זוכרת ולא מיקמה את האירוע באזור זמן כלשהו. משנשאלה כמה זמן נמשך האירוע, השיבה תחילה כי אינה זוכרת ובהמשך, כי האירוע נמשך כחצי שעה.

היא נשאלה מספר שאלות רב בכל הנוגע למיקומה בתוך האוטובוס ולאופן בו עמדה - האם עם פניה לנהג, עם פניה אל כיוון הנסיעה, אל החלון שמפריד בין העלייה לאוטובוס לבין הנוסעים, והתקשתה להבהיר כיצד בדיוק עמדה. מספר פעמים השיבה כי עלתה כמו כולם במדרגות, ורק בהמשך, משהתבקשה שוב להבהיר לשאלות ב"כ הנאשם את מיקומה, התברר כי אין כלל מדרגות באוטובוס, לאחר העליה למפלס אחיד מהמדרכה. בסופו של דבר תיארה את מיקומה כעמידה ליד שני הכיסאות שבחזית האוטובוס. לדבריה, חברתה, עימה עלתה, עמדה בצד הנהג. אף שניסיון החיים מלמד כי במצב דברים זה המרחק בין המתלוננת לחברתה הינו קרוב ביותר, הרי שלדברי המתלוננת, החברה הייתה רחוקה מאוד ממנה. המתלוננת אישרה כי אנשים ישבו בשני הכיסאות שהיו סמוכים למקום עמידתה והעידה כי היה סביבם עומס, אולם לדבריה הם הסתכלו לעבר הכיוון השני, ולא ראו דבר.

בכל הנוגע למהלך הנסיעה, העידה המתלוננת כי האוטובוס היה עמוס אנשים. היא אמנם טענה שלא היו עצירות פתאום, אולם אישרה כי במהלך הנסיעה היה צורך להחזיק את עמודי האוטובוס, וכשנשאלה בחקירה חוזרת האם היו עצירות פתאומיות בנסיעה, השיבה - "כן, היו שתיים שלוש, אבל לא כתוצאה מברקס" (ע' 19, ש' 11-12). עם זאת, שללה את הטענה כי הנאשם נגע בה בטעות או נפל עליה.

כאמור בראשית הדברים, מצאתי כי לא ניתן לבסס מסקנות ברף הנדרש בפלילים על עדות המתלוננת. המתלוננת עשתה רושם של נערה דלה, אשר מאפייניה והאם יש בהם כדי להשליך על התרשמותה ופרשנותה ארועים שונים, לא הובררו. הדברים נכתבים בזירות ומתוך רצון שלא לפגוע בה. יצוין בסוגיה זו, כי **דנה גמזו**, חוקרת המשטרה, מצאה לנכון לשאול את המתלוננת ואת חברתה בסיום גביית הודעותיהן, אם המתלוננת מטופלת נפשית. עדותה בפניי, כי כך היא נוהגת כלפי כל מתלוננת, בעבירות מין ובכלל, אינה מתיישבת עם נסיון החיים בכגון דא, ודומה כי שאלת החוקרת את המתלוננת ואת החברה אודות מצבה הנפשי של המתלוננת, מלמדת כי החוקרת סברה, באופן העולה בקנה אחד עם התרשמותי מהמתלוננת, כי לא מלוא הנסיבות והמאפיינים אשר יש בהם כדי להשליך על הסקת המסקנות בתיק זה, נחשפו בפניה.

עוד יצוין בהקשר זה, כי לבקשת ב"כ הנאשם ביררה המאשימה עם המתלוננת האם יש לה רקע פסיכיאטרי, וזו השיבה בשלילה. ואולם לא הובהר אם המאשימה ביררה את הדברים מעבר לשאלת המתלוננת בנושא. יתרה מכך, אף אם אין למתלוננת רקע פסיכיאטרי, הרי שלא הובהר האם היא מגיעה מרקע אחר אשר היה בו כדי להשליך על עדותה. בסוגיה זו אף יצוין כי לעדות חברתה של המתלוננת, השתיים מתגוררות יחד, עבדו באותה עבודה בעת הארוע, וכיום עובדות שתיהן יחד במקום אחר.

כאמור, אף אם המתלוננת אינה בעלת רקע פסיכיאטרי, ואיני קובעת כי לא אמרה אמת למאשימה, הרי שלמשמע עדותה נוצר הרושם כי לא כל הנסיבות והמידע הנוגע לאישיותה נחשפו בפניי. המתלוננת לא זכרה מתי התרחש האירוע, לא ידעה לכמת את מספר התחנות בהן נסעה מידי יום לעבודתה אף בקירוב, כמה אנשים היו באוטובוס, והעידה כי הארוע נמשך כחצי שעה - עדות שאינה מתיישבת עם נסיון החיים בכל הנוגע לארועים קצרים ונקודתיים כדוגמת הארוע הנדון. עוד יצוין, כי עדותה בכל הנוגע לכמות המגיעים בגופה לא תאמה באופן מדויק את האמור בכתב האישום, והמאשימה לא עשתה נסיון במהלך עדותה להבהיר כמה פעמים לטענתה נגע הנאשם בחזה וכמה פעמים ניסה לגעת באיבר מינה. מכלול סוגיות אלו מקשה על הסקת מסקנות המושתתת על עדותה.

יאמר כבר עתה כי **עדותה של א', חברתה של המתלוננת**, נדמית מפורטת ומדויקת יותר. ואולם אין חולק כי א' לא הייתה עדה לארוע המיני הנטען, אלא לתוצאותיו, לגביו אין מחלוקת. גם ב"כ הנאשם אינה חולקת כי המתלוננת נבהלה, כי סיפרה לחברתה שהנאשם נגע בה והחלה לבכות, וכי לאחר הארוע ניכרו השלכותיו עליה.

החברה העידה אף היא כי המתלוננת עמדה בתוך האוטובוס **"ממש אחרי הנהג"**, ואילו החברה עמדה בסמוך לנהג, **"ממש קרוב"** אל המתלוננת, לדבריה.

היא שמעה את המתלוננת קוראת לה ותחילה לא חפצה לעבור בין האנשים, אולם משראתה את המתלוננת בוכה, ניגשה אליה וזו ביקשה ממנה להוריד אותה מהאוטובוס. היא הצביעה על הנאשם ואמרה כי הוא נגע בה באזור החזה ובכיוון איבר המין. החברה ניגשה אל הנאשם ונגעה בכתפו מספר פעמים, ואולם הוא היה בטלפון ולא התייחס אליה.

גם א' העידה כי האוטובוס היה עמוס, ובדומה לעדות המתלוננת העידה אף היא כי לא היו במהלך הנסיעה ארועי נהיגה חריגים. היא הסבירה כי היו רגעים בהם התנוחה הייתה פחות נוחה, אולם שללה כי הייתה בלימה פתאומית בנסיעה, או כי נוצר בשל הנסיעה מגע בינה לבין נוסע אחר.

עדות החברה כי היא דואגת למתלוננת וחשה אחריות כלפיה, עולה בקנה אחד עם התרשמותי כי מסיבה כלשהי יש צורך בדאגה למתלוננת ובהשגחה מסוימת עליה. עדות החברה כי עמדה קרוב למתלוננת, מתיישבת עם נסיון החיים בכל הנוגע למבנה אוטובוסים, נוכח תאור השתיים כי עמדו שתיהן לא רחוק מהנהג, אף אם מצד אחר של הנהג ובמרחק אחר ממנו. דברים אלו אינם מתיישבים עם עדות המתלוננת כי השתיים היו רחוקות זו מזו, ומחזקים את התרשמותי כי לא ניתן לקבוע מסמרות בהתבסס על עדות המתלוננת לבדה, בכל הנוגע למעשיו הנטענים של הנאשם.

העד א ב נסע עם הנאשם, המתלוננת וחברתה באוטובוס אל מקום העבודה המשותף לו ולנאשם. הוא העיד כי האוטובוס היה עמוס באנשים וכי בשלב מסוים ראה את אחת הנוסעות כשהיא בוכיה. הוא העיד כי אינו יודע מדוע בכתה, וכי כאשר החלה לבכות חברתה צילמה את הנאשם וצעקה עליו. לדבריו נראה היה כי הנאשם אינו מבין פשר

המהומה, שכן שוחח בטלפון, שיחה אשר נראה היה לעד כי החלה עוד בטרם בכתה המתלוננת. יצוין כי גם עד זה לא זכר כי הייתה בלימה פתאומית של האוטובוס במהלך הנסיעות, אולם משנשאל אם הייתה סיטואציה בה מישהו נגע בו, השיב כי כולם היו צמודים אחד לשני.

נוכח מכלול ראיות המאשימה, ניתן לקבוע כי המתלוננת והנאשם היו על האוטובוס העמוס, זה לצד זה, וכי בשלב מסוים במהלך הנסיעה נסערה המתלוננת, קראה לחברתה, והחלה לבכות. נכונה אני לצאת מנקודת הנחה כי דברי המתלוננת וחברתה בכל הנוגע להשלכות הארוע לאחר מכן על המתלוננת, ובכללן העובדה כי המתלוננת הפכה לחרדתית, הפסידה ימי עבודה ופחדה לצאת, הינם דברי אמת. עם זאת, אין בכך כדי לקבוע כי הארוע עצמו, אשר היה נקודתי וקצר, התרחש כפי שתארה אותו המתלוננת, נוכח הקשיים המפורטים לעיל בדבר יכולת הסקת המסקנות מעדות המתלוננת, ובהעדר עדי ראיה לארוע עצמו.

בחנתי אם יש בגרסת הנאשם לארועים כדי להשלים את הספקות המתעוררים מגרסת המתלוננת, ואולם כאמור בראשית הדברים, סבורתני כי לא ניתן לבסס מסקנות אף על הנאשם, בהתחשב באישיותו שלו ובקשיו.

יאמר כבר עתה כי הנאשם העיד כי הוא סובל מקשיים שונים ומקבל קצבת נכות מביטוח לאומי. הדברים לא נתמכו בראיה כלשהי, ואולם המאשימה לא חלקה על טענות הנאשם בהקשר זה. צפייה בעדותו ובהתנהלותו של הנאשם במהלך החקירה והעימות, מביאים למסקנה כי גם הנאשם דל, סובל מקשיים מסויימים, ומתקשה להבהיר את עצמו, כפי שיפורט להלן.

כאמור, ההגנה אינה שוללת את הטענה כי הנאשם נגע בגוף המתלוננת, ייתכן שאף בחזה, ואולם חולקת על אופי המגע וכוונתו.

איני נותנת אמון בגרסת הנאשם, שמא נאמר גרסאות, שכן הנאשם שינה טענותיו מפעם לפעם, ואף הבהיר בעדותו כי עשה כן לאחר שנחשף למלוא חומר הראיות (ע' 46, ש' 32 עד ע' 47 ש' 2), באופן אשר אינו מאפשר ליתן אמון בדבריו. מגרסאות הנאשם עולות תמיהות, ואין בידי לקבל כמהימנה את גרסתו כי ייתכן שנגע מספר פעמים במתלוננת, וזאת ללא כל כוונה מינית.

ועם זאת, מאחר שהתרשמתי כאמור כי גם הנאשם סובל מקשיים מסויימים, אשר באו לידי ביטוי בחקירותיו ובעדותו בפניי, איני סבורה כי ניתן להיאחז בחלק מאמרותיו, אותן ניתן לפרש כמפלילות, ולקבוע על בסיסן מסקנות מרשיות.

בת/1 חקירתו הראשונה של הנאשם, טען הנאשם כי האוטובוס היה צפוף וכי אנשים דחפו אותו (ש' 50). הוא הכחיש כי נגע במתלוננת, ובהמשך מסר כי אם עשה כן הרי שזאת עקב הצפיפות ודחיפות של אנשים. הוא זכר כי המתלוננת בכתה וכי הייתה באוטובוס בחורה שצילמה אותו, שעה שלדבריו דיבר בטלפון. כן טען כי המתלוננת אינה שפויה, דברים אשר שמע לטענתו מאישה שנוסעת איתו בקו.

בעימות שנערך בין הנאשם למתלוננת (ת/4 ות/4א), שב הנאשם על גרסתו כי ככל שהתרחש מגע בינו לבין המתלוננת, הרי שהדבר ארע בשל הצפיפות.

צפייה בעימות מלמדת כי הנאשם מתקשה להסביר את עצמו. הוא משיב לחוקרת באומרו כי אינו יודע היכן הניח את ידיו,

וכי מאחר שהנהג בלם הוא "קפץ" על המתלוננת.

הנאשם טען כי אדם שהיה עם תיק דחף אותו, והמתלוננת אישרה שאכן מאחורי הנאשם היה אדם עם תיק. הנאשם השיב לחוקרת כי אינו זוכר כיצד נפל על המתלוננת ואז פנה אל המתלוננת וביקש ממנה שהיא תסביר לחוקרת את שהתרחש.

כן מסביר הנאשם לחוקרת כי הוא והמתלוננת "התגפפו", אולם ניכר כי אינו בקיא במשמעות המילה, והוא שואל את החוקרת אם השתמש בה באופן הנכון ואם המילה מתאימה לארוע כפי שתיארו.

בחקירה נוספת, אשר נערכה לנאשם לאחר העימות (ת/2), הדגים הנאשם כיצד נהדף לשיטתו על המתלוננת, וחזר על עיקרי גרסתו. הוא נשאל אם נגע בחזה של המתלוננת בשל עצירות האוטובוס, והשיב שבטעות מהטלטלה של האוטובוס והבלימה, ידיו נשענו על פלג גופה העליון של המתלוננת. עם זאת, הכחיש כי מישש את החזה, ומסר כי המתלוננת "העיפה" בתגובה את ידו.

הנאשם טען שהמתלוננת "לא כל כך" נורמלית ושפויה, "שרוטה" בראש, ולפיכך לא הבינה את הסיטואציה לאשורה.

גם בחקירה זו ניכר כי הנאשם מתקשה להבהיר את הדברים באופן הרצוי, ולפיכך הוא מבקש מהחוקרת שתעזור לו לסגן את דבריו, תוך שהוא מנסה להסביר את עצמו (ת/2 דקה 15).

בעדותו חזר הנאשם על עיקרי גרסתו, תוך שהוא מציין כי בחקירתו הראשונה לא דיין שכן נלקח לחקירה במהלך עבודתו והיה טרוד ומבולבל. הוא העיד כי האוטובוס היה עמוס ביותר במהלך הנסיעה וכי היו גם טלטלות וצעקות של אנשים. כן העיד כי אדם שהיה מאחוריו ביקש לעבור אותו, הוא והמתלוננת עמדו צמודים עקב הצפיפות, וכשהתרחשה טלטלה זו כך שנגע במספר אנשים ובהם ככל הנראה גם במתלוננת. לדבריו, אינו יודע כמה פעמים נגע עקב כך במתלוננת, והשיב תשובה ממנה משתמע כי הדבר לא התרחש 3 פעמים (ע' 44, ש' 22-26).

הנאשם סייג את דבריו במשטרה, אז אמר כי נפל על המתלוננת, ובפניי העיד כי לכל היותר נגע בה, מבלי ליתן תשובה מספקת לפערים שבגרסאותיו.

הנאשם הוסיף כי החזיק בידיו בטלפון ובשקית, ולפיכך לא יכול היה לגעת בחזה של המתלוננת (ע' 37 ש' 18). כן הוסיף כי שוחח במהלך הנסיעה עם אמא של חבר שלו, אשר התקשרה מאחר שבנה לא חזר לביתו. לפיכך, לדבריו, למעשה לא הבחין במתלוננת.

ערה אני לכך כי הנאשם לא ידע למסור פרטים לגבי אמו של חברו, ואולם מת/3 - צילום הנאשם כשהטלפון ליד אוזנו והוא לכאורה משוחח בו, ונ/1 - פלט שיחות נכנסות לטלפון של הנאשם, נלמד כי לכל הפחות אפשר שהנאשם אכן שוחח בטלפון במהלך נסיעתו. הנאשם אמנם העיד כי ירד מהאוטובוס בשעה 7 וחצי ואילו שיחת הטלפון התקיימה בהתאם לנ/1 בשעה 7:51, ואולם איני מוצאת לקבוע מסמרות בכל הנוגע לשעת ירידתו המדויקת של הנאשם מהאוטובוס, בחלוף חודשים ממועד הארוע. באשר לכך יוזכר כי המתלוננת אמנם טענה כי הנאשם עשה את עצמו משוחח בטלפון, ואולם עד הראייה האובייקטיבי העיד כי התרשם שאכן הנאשם שוחח בטלפון. ייתכן שגם בדברים אלו יש כדי ללמד על הסקת מסקנות חשדנית ושאינה מבוססת דיה, על ידי המתלוננת.

הנאשם העיד כי עקב קשייו הוא מתקשה להסביר את עצמו ואינו זוכר פרטים מסוימים, ובעדותו אכן ניכרה אישיותו

הייחודית (ע' 43, ש' 7-8). איני נותנת אמון בעדות הנאשם, אשר אישר כי בחלק מהפרטים נזכר רק בחלוף כחצי שנה מעת האירוע, במהלך עדותו או בסמוך לעדותו, וכן אישר כאמור כי שינה את גרסאותיו לאחר שנחשף למכלול הראיות והטענות כנגדו.

כך גם איני נותנת אמון בגרסתו כי לאחר האירוע הגיעה חברתה של המתלוננת אל החנות בה הוא עובד, וצעקה במקום עד שהורחקה על ידי מנהלת החנות. לא למותר לציין כי המנהלת לא הוזמנה להעיד אודות הדברים, וכי החברה לא נחקרה אודות המעשה הנטען.

כאמור לעיל, לא נתתי אמון בגרסת הנאשם. התרשמתי כי הוא ניסה להעצים את העומס שהיה באוטובוס ואת אופי הנסיעה, בניגוד לעדויות עדי התביעה, וכי שינה גרסאותיו באופן שאינו מהימן.

חרף זאת, הרי שלאחר ששקלתי את מכלול הראיות שהובאו בפניי, נמצא כאמור כי לא הוכחה אשמת הנאשם מעבר לספק סביר. אין בכך כדי לקבוע כי האמור בכתב האישום לא התרחש. ייתכן כי גרסת המתלוננת, אשר לא נמצא מניע כי תעליל על הנאשם, מהימנה. ייתכן כי אפשרית הסיטואציה בה חרף העובדה כי האוטובוס הומה אנשים, ואנשים סובבים את הנאשם והמתלוננת, אף אחד אינו רואה את מעשי הנאשם. כך גם ניתן להבין את חוסר הנעימות של המתלוננת לצעוק באוטובוס, נוכח המבוכה הטמונה בכך. יוזכר כי המתלוננת חשפה את טענותיה באופן מיידי בפני חברתה, בכתה, וירדה מהאוטובוס.

ואולם מנגד, איני יכולה לשלול את האפשרות כי המתלוננת, כטענת ב"כ הנאשם, פירשה ארוע שהתרחש - באופן מוגזם ומוקצן. יוזכר כי יריעת המחלוקת למעשה אינה בשאלה אם נגע הנאשם במתלוננת, אלא כמה פעמים התרחש הדבר, ומה טיב הכוונה, ככל שהייתה כזו, נוכח טענת הנאשם כי אם נגע במתלוננת, הרי שמדובר במגע מקרי אשר נגרם עקב טלטלות הנסיעה.

בסופו של יום איני יכולה לשלול את האפשרות כי מאחר שהנאשם והמתלוננת עמדו ברחבת הכניסה לאוטובוס, במקום בו באופן יחסי אין מקומות משען רבות, נהדף הנאשם על המתלוננת ונגע בגופה, יתכן שבין היתר מאחר שאדם שנשא עימו תיק הדף את הנאשם בדרכו.

עוד יוזכר, כי עדות המתלוננת בכל הנוגע לכמות הפעמים בהם נגע הנאשם בחזה לא השתלבה במדויק עם האמור בכתב האישום, אשר מייחס לנאשם שני מגעים בחזה ומגע נוסף בכיוון איבר המין, שעה שהמתלוננת העידה כי הנאשם נגע בחזה ובאיבר המין שלוש פעמים, ללא הבחנה בין המגעים השונים. לפיכך, אף אם ספק רב אם 3 פעמים נהדף גבר בטעות על אשה כך שהוא נוגע בחזה, לא אוכל לקבוע כי הארוע אכן התרחש באופן זה 3 פעמים, אף לגרסת המתלוננת.

נוכח מכלול המתואר לעיל, הרי שבסופו של יום אף כי נותר חשד כבר כלפי הנאשם, ותמיהות באשר לגרסתו, אין בכל אלה כדי לבסס הרשעה מעבר לספק סביר, ולפיכך מזוכה הנאשם בדיון.

הנאשם ישוחרר ממעצרו מבית המשפט.

זכות ערעור כדיון.

ניתנה היום, כ"ז אייר תשע"ז, 23 מאי 2017, במעמד הצדדים